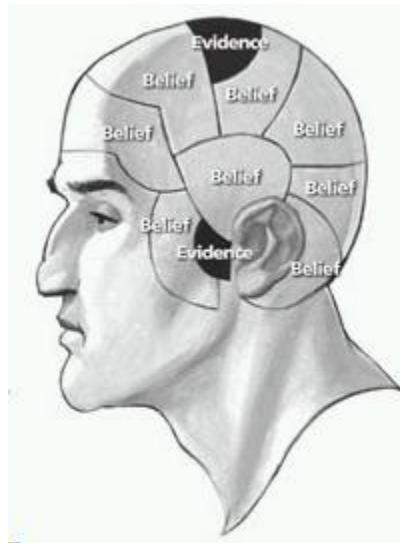

MENNI **VAGY** NEM MENNI? EZ ITT A KÉRDÉS...

1. rész

A következő írás, zömében fordítása egy tanulmány bevezető részének. (Mary Patterson, Jehova Tanúi Tantételeinek Vizsgálata). Az egyéni gondolatokat, vagy a másoktól - a tárgycikktől függetlenül kölcsönzött részeket-, részleteket meg fogom jelölni, elkülöníteni.

A változás sosem könnyű. Kifejezetten akkor nem, ha tantélembeli váltásról beszélünk. Mondhatják neked, véshetik az agyadba akár évekig vagy évtizedekig is valamiről, hogy „ez az igazság.” Megváltoztatni már nem olyan egyszerű. De miért olyan nehéz elfogadni, hogy amiben oly sokáig hittünk, talán mégsem igaz? A közvetlen válasz abban keresendő, ahogyan mester szerkezetünk, az agyunk funkcionál. A hit (legyen az akár vallási vagy másmilyen) alapvetően **a túlélés célját szolgálja** (növelni a túlélési képességünket). **Biológiai szerepe tehát, hogy erősen ellenálljon a változásnak.** Miről is van szó? A hit egy olyan túlélési eszköze az agyunknak, átvitt értelemben a tudatunknak, amely segít érzékelni, valamint azonosítani a veszélyeket. A hit kiterjeszti tudatunk azon képességét, hogy jobban felismerjük a veszélyforrásokat; így, ez által a túlélési esélyeket fejleszti, amint megérkezünk, vagy éppen elhagyunk egy ismeretlen területet. Összefoglalva, a hit nem más, mint az **agyunk hosszú távú veszélyfelismerő detektora.**

Mivel mind a hitünk mind a tudatunk ilyen veszélyérzékelő detektorok, az agyunk is külön, szeparálva kezeli őket, ugyanakkor egyforma fontossággal. Más szóval, a hit függetlenül működik a tudatunktól (bizonyíték). A hit szerepe éppen ebben rejlik: nem lehet őket könnyen megváltoztatni, vagy csupán, mintegy válaszként a meggyőző bizonyítékokra. Ha így működne a hit, gyakorlatilag teljesen funkcióját veszítené, történetesen azt, hogy segítsen felismerni számunkra a különféle veszélyeket. Egy rendőr például, aki képtelen lenne elhinni azt, hogy egy durva sorozatgyilkos rejlik egy látszólag ártalmatlan arc, megjelenés mögött, könnyen maga is áldozattá válhatna.

Ami az agyunkat illeti, **nincs szüksége arra, hogy a hit és a tények állandóan összhangban legyenek**. Mindegyik kiegészíti egymást és ellent is mondanak a másiknak. Tulajdonképpen arra lettek megtervezve, hogy képesek legyenek egymásnak ellentmondani. Mit jelent ez? Azt, hogy **amikor a tények konfrontálódnak a hittel, az agy nem feltétlenül preferálja a tényeket**, bizonyítékokat a hittel szemben. Azért van ez így, mert a hit (**még a hibás hit is!**) nincsen halálra ítélve a neki ellentmondó bizonyítékkal szemben. Az agy nem törődik azzal, hogy a hit megegyezik-e a tényekkel. Inkább arról van szó, hogy **felmérje, vajon az aktuális hited segít-e a túlélésben**, avagy sem. Az, hogy ne változzon meg a hited, tulajdonképpen egy potenciális veszélyforrás felismerése az agyban, ami a tudatod megóvása érdekében dolgozik. Így, érthetően, teljesen normális egy ember esetében a védekező állásra való helyezkedés, amikor a hite és a tények összeütközésbe kerülnek. Az agy úgy kezeli a helyzetet, mintha az életéért küzdene.¹ Nézzünk egy példát.

Tegyük fel, hogy egy hölgy 30 éve házas, és sosem dolgozott még a házon kívül. Gyermekei voltak/vannak is, fiatalon ment férjhez, mindig ő volt az anyuka odahaza. Szereti a férjét, de teljesen **függ tőle érzelmileg, anyagilag, szociálisan és fizikálisan** is. Miben **hisz** ez az anyuka? Nos, abban, **hogy** tudja, van egy jó házassága, ami megfelelő alapot szolgáltat számára, hogy biztonságban érezze magát az életben.

Tegyük fel, hogy bizonyos jelek arra utalnak, hogy a férje megcsalja őt. Ilyen jelek például: késő este jár haza, megmagyarázhatatlan távollétei vannak, egy másik nő parfümje érződik róla, kifejezetten többen foglalkozik a megjelenésével, mint korábban. A barátok szeretnék figyelmeztetni a szóban forgó feleséget, hogy ők is látták a férjét egy másik nővel. Hogyan fog reagálni a feleség? Nagy valószínűséggel továbbra is **HINNI** fog a férjének, és figyelmen kívül fogja hagyni a bizonyítékokat/**TÉNYEKET** arról, hogy a férjének házasságon kívüli kapcsolata van.

Nos, **az agy a tényeket potenciális veszélynek fogja érzékelni ebben a helyzetben**, amelyet **szükségesnek tart a túléléshez**, ezáltal elutasítva annak elsőprő bizonyítékát, hogy valami nem stimmel. **Mivel teljesen a férjétől függ**, ő a minden a számára: az agya megakadályozza abban, hogy utat engedjen a nyilvánvaló tények elfogadásának: a férje igenis megcsalja őt.

A vallás ugyanígy működhet. Ha például valaki azt **tanulta évekig**, hogy a poligám házasság **helyes 13-14 éves korban**, és **Isten helyeslése kíséri** (például a mormonoknál), akkor minden bizonnal ellenségessé (védekező állásúvá) válik, ha valaki rámutat, hogy nem helyes, és nem támogatott Isten előtt. Mi történik ekkor? Bekopog a hit rendszere és nagy sebességgel igyekszik figyelmen kívül hagyni a tények sokaságát. Miért? Mert az agy, fenyegetésnek érzékeli a szituációt.

Abszurd volna, hogy olyan szuper szerkezet, mint az agy, nem lenne képes felismerni az igazságot, vagyis a tényeket? Nem az. Ha tesztelni szeretnéd, olvasd tovább a következő oldalakt, és lássad a saját szemeddel.

fordította (szabadfordításban): Τιμόθεος

Vége a bevezető cikknek.

¹ Gregory W. Lester, Ph.D. is a psychologist on the graduate faculty of the University of St. Thomas in Houston, Texas

Angolul tudóknak ajánlom: a következő linken az egész tanulmány letölthető pdf fájlban:

http://www.freeminds.org/index.php?option=com_content&view=article&id=758:marys-project-an-analysis-of-jehovahs-witness-doctrine&catid=11:bible&Itemid=698

Láthattuk, érezhetjük, hogy milyen rajtunk kívülálló folyamatok működnek/lépnek működésbe az agyunkban, amikor a **tények** és a **hit konfrontáció**ba kerülnek. Olyan ez, mint amikor egy vírus megtámadja a szervezetet. Normális esetben nincs probléma, mert az immunrendszerünk a mi érdekünket szolgálja.

Ugyanakkor létezik a betegség (találd ki, melyikre gondolok), ami éppen ezért veszélyes annyira: mert a saját szervezeted ellen fordul az immunrendszered **is**. Valami hasonló történik akkor, amikor a hited életveszélyes állapotban akar tartani, a 'túlélésed' érdekében.

További probléma merül fel, egy szervezetet elhagyó/elhagyni akaró ember életében, amikor több egyidejű krízishelyzet is fellép az életében.

Mihez lehetne hasonlítani a helyzetet? Fűzzük tovább a szemléltetésünket.

Képzeld el, hogy elkaptad eme szörnyű betegséget, és a saját immunrendszered lett a legnagyobb ellenséged, vagyis nemhogy megvéd a valós veszélytől, de ő maga támadt meg. Ezt követően pedig valami még rosszabb történik: megtámad még két szörnyű (önmagában is halálos) betegség.

Nemde éppen elég lenne megküzdeni eggyel?

Nem csoda, hogy ha egy (csak a jelen blog mibenléte miatt) ex-tanú hite konfrontációba kerül a felfedezett tényekkel, elkezd deffenzív állásba helyezkedni: **Ió, de ha nem ez az igazság, akkor mi?** Ismerős kérdés? Mint a fenti cikkből kiderült, ez normális, de nem feloldhatatlan probléma. Persze a probléma megjelenhet hatványozottan, ha erre ráakódik egy munkanélküliség három eltartandó gyerekekkel, elhagy a házastársad éppen, stb stb.

Bizonyos esetekben az orvosi segítség sem megkerülhető.

További, idekapcsolódó pszichológiai jelenség, ami érinti az ember döntéseit egy ilyen élethelyzetben, az úgynevezett kognitív disszonancia fellépése:

<http://www.pszichologia.hu/konyv/?id=32>

szerző: Τιμόθεος